

Глава 1

РЕН

Короната на Рен Грийнрок беше прекалено тясна. Обръчът стягаше слепоочията ѝ и се впиваше в черепа ѝ. Мъчеше се да не разкриви лице, докато, застанала до своята близначка на балкона на двореца Анадон, съзерцаваше кралството, за което се бяха борили толкова упорито. Все още ѝ беше трудно да повярва, че то беше нейно. Или поне половината от него. Двете с Роуз се бяха съгласили да си го поделят.

Въпреки това нервите ѝ бяха опънати. От сутринта се тревожеше за този миг, подготвяйки се за най-лошото. Като се имаха предвид събитията от последните няколко дни, които включваха злополучната гибел на годеника на Роуз, гевранския принц Ансел, в сватбения им ден, последвана почти незабавно от добре дошлата смърт на Уилем Ратборн, техния вероломен Кралски дъх, Рен не бе очаквала да дойдат много хора, още по-малко пък – доброжелателно настроени, ала ето че отвъд портите се беше събрало възторжено множество. Ликуващи хора от Ешлин и други градове бяха дошли, за да поднесат своите благопожелания на близначките в деня на коронацията им. Тълпата беше толкова многочислена, че стигаше чак до гората. Хиляди усмихнати лица бяха обърнати към белия палат и летният ветрец носеше възторжените им възгласи. Бяха дошли, за да почетат Рен и Роуз, новите кралици на Еана.

Близначките стояха на балкона, пременени в най-красивите си дрехи и чисто нови корони, и попиваха обожанието на множеството като слънчеви лъчи. Заедно, те гreeха като

пътеводна светлина – обещание за една нова ера, в която вещици и онези обитатели на Еана, които не бяха надарени с магия, ще могат да живеят заедно в хармония, а отколешните суеверия и недоверие най-сетне ще останат в миналото. Беше ден на възможности и обещание за по-добри дни. Или поне щеше да бъде, ако главата на Рен не пулсираше от болка.

– Престани да се мръщиш – каза Роуз с крайчеца на устата си. – Ще си помислят, че си нещастна.

Рен хвърли кос поглед на сестра си. Широка и искряща усмивка на Роуз не слизаше от лицето ѝ вече цял час. Също толкова отдавна махаше, вдигнала високо ръка над главата си, така че всеки мъж, жена и дете, събрали се под двореца, да я видят и да знаят, че са добре дошли. Обичани. На Роуз тези неща ѝ идваха отвътре. Родена беше за това.

Рен никога не се беше чувствала по-неподготвена. В началото усмивката върху лицето ѝ бе дошла лесно, изненадата от възторжените възгласи, разнесли се, когато отвориха вратите на балкона, я бяха изпълнили с прилив на облекчение. Сега обаче енергията ѝ намаляваше. Беше се усмихвала и махала толкова дълго, че ръката ѝ беше отмаляла. Тя беше отмаляла. И нищо чудно. Та нали беше израснала сред вещиците на брулените от вятъра брегове на Орта, далеч от великолепието и церемониите на двореца Анадон и цялото търпение и благоприличие, които се очакваха от една принцеса.

– Колко дълго трябва да стоим тук? – изсъска тя. – От цялото това махане ужасно огладнях. И главата ме боли.

Роуз улови свободната ѝ ръка. Стисна я и по ръката на Рен се разля топлина. Целебна магия. Миг по-късно главоболието ѝ изчезна.

– Готово. – Роуз я пусна и въздъхна. – Край на оплакванията.

Рен оправи усмивката си и отново се залови да маха с ръка. Главата ѝ беше много по-добре, ала гърдите ѝ все още бяха стегнати. Въпреки целителната си магия Роуз не можеше да излекува болката в сърцето на сестра си. Тя разцъфваше в Рен като тъмно цвете, напомняйки ѝ за Банба. Минал бе само ден, откакто неустрашимата им, корава баба

бе отвлечена от горящата Гробница на Бранителя от крал Аларик и безмилостните му войници. Бяха я завлекли на един от корабите си, преди Рен да успее да се добере до нея. Последните ѝ мигове не даваха мира на Рен, несправедливостта на станалото се гърчеше в нея като змия.

Рен бе станала кралица, точно както бе искала баба ѝ, ала Банба не беше тук, за да го види. За да ѝ помогне. Вместо това беше пленница на крал Аларик, младия, свиреп крал от северния континент, който хранеше мрачен интерес към вещиците. Рен обаче възнамеряваше да промени това. Беше се зарекла пред себе си (и пред Роуз), че ще намери начин да спаси баба им от ледената паст на Гевра.

Веднага щом престанеше да се усмихва и да маха с ръка.

Рен улови мига, в който погледът на Роуз се спусна към вътрешния двор, където Шен Ло се облягаше на ръба на фонтана пред входа към вътрешния дворец. Едната му ръка беше вдигната над челото, за да закрие очите му от слънцето, другата беше потопена в кристалната вода.

Усмивчицата му издаваше, че не спи. Не беше нужно да види очите му, за да е сигурна, че се любува на Роуз в естественото ѝ обкръжение. И на това как Рен се гърчи като риба на сухо.

– Рен, виж! – изписка Роуз и отново сграбчи ръката ѝ. – Хвърлят цветя над портата.

Рен вдигна очи тъкмо навреме, за да види как една яркочервена роза тупна във вътрешния двор. А после още една и още една. Цял букет рози бяха пръснати върху камъните – розови, жълти, червени и пурпурни – и продължаваха да ваят над портата.

– Рози – изкиска се Рен. – Наистина те обичат.

– Ще обикнат и теб. – Роуз изпрати въздушна целувка към множеството и от събралите се хора се надигна възторжен вик. Роуз направи сложен пирует, спечелвайки си още един. – Веднага щом те опознаят.

– Стига само да не започнат да мятат мъртви мушитрънчета над стените.

– О, не бъди толкова мрачна.

Рен изпрати демонстративно целувка към множеството, изтръгвайки още възгласи и викове. Във вътрешния двор

под тях Шен се смееше и зъбите му проблясваха на следобедното слънце.

– Това е прекалено лесно – заяви Рен, докато пращаше още една въздушна целувка. – Дали да не направя някое салто?

Роуз я сграбчи за лакътя.

– Да не си посмяла!

Рен избухна в смях.

В същия миг тълпата се устреми напред и портата протена. Ръце се протегнаха между златните пречки, борещи се за малко място, а един-едничък изгнил домат политна над шпиловете. Издигна се във въздуха като на забавен кадър, ставайки все по-голям, докато се приближаваше. За щастие, не можа да стигне до балкона и се приземи във вътрешния двор с решително *пльос*.

Дрезгав кръсък се издигна над ликуващите възгласи.

– ДОЛУ ВЕЩИЦИТЕ!

Във вътрешния двор Шен се изправи рязко.

Усмивката на Роуз посърна.

Рен престана да маха.

– Мисля, че приключихме за днес.

– Не му обръщай внимание. – Роуз бързо се овладя. – Беше просто един домат.

– Два – каза Рен, когато още един изгнил плод прелетя над портите. Видя как Шен се стрелна през вътрешния двор, мъчейки се да различи протестиращия в множеството, а може би да види дали беше само един. Тълпата все още напираше към портата, сякаш нещо – или някой – ги тласкаше напред.

Когато вторият домат цопна във фонтана, Роуз се отдръпна от балкона.

– Е, добре – каза, изпращайки една последна театрална целувка на множеството.

Отново се надигнаха ликуващи възгласи, заглушавайки друг вик, ала Рен би могла да се закълне, че чу вятърът да довява думата „вещица“. Близначките се оттеглиха, като нарочно се смееха весело, докато не се върнаха в сигурността на тронната зала и вратата на балкона се затвори след тях.

Смехът им секна едновременно.

– Е, това беше притеснително – заяви Рен.

Роуз сбърчи нос.

– Какво хабене на храна.

– Знаех си, че всички онези ликуващи викове бяха прекалено хубави, за да са истина. – Рен прокара ръце през косата си и свали короната си. Така беше *много по-добре*. – Жителите на Еана не искат да бъдат управлявани от вещица, Роуз. Дори такава, която познават.

Роуз махна пренебрежително с ръка.

– О, моля ти се. От този малък протест не може да се приготви дори купичка супа. Не е нужно да бъдеш толкова драматична.

Само че то беше по-силно от Рен. Без Банба до нея всичко ѝ е струваше погрешно и омърсено. Стомахът ѝ беше свит на топка и онези две думички, *долу вещиците*, още повече влошаваха нещата.

– Просто се опитвам да бъда реалист. – Стъпките на Рен отекнаха след нея, докато отиваше към трона.

Това бе най-голямата зала в двореца; таванът беше позлатен, по стените висяха картини в позлатени рамки, а изумруденозелени завеси придаваха съвсем мъничко топлина на стаята. Преди няколко часа тя беше пълна с посланици и благородници от всички краища на страната (както и вещиците от Орта), но сега беше празна, с изключение на близначките и стражите, които бдяха над тях.

Рен се отпусна върху кадифената възглавница и стисна основата на носа си, мъчейки се да успокои бушуващите в главата ѝ мисли. Уилем Ратборн може и да беше мъртъв, ала бе оставил след себе си цял куп проблеми. В продължение на осемнайсет години злият Кралски дъх бе проповядвал същата омраза, като на отдавна загиналия Бранител на кралството, настройвайки страната против вещиците. На Рен и Роуз щеше да им се наложи да направят много повече от това да помахат от балкона в продължение на няколко часа, за да променят мисленето на хората. И докато не го стореха, вещиците, които бяха дошли от Орта преди броени дни, щяха да са принудени да останат в Анадон, където можеха да бъдат защитени от онези в кралството, които все още им мислеха злото.

Рен разтърка една нова болка в слепоочията си. Ако беше тук, баба ѝ щеше да знае точно как да постъпи. Щеше да сложи ръка на рамото ѝ и да ѝ вдъхне сили с няколко добре подбрани думи така, както само тя можеше да го стори.

– Мислиш за Банба, нали? – Ето че Роуз беше пред нея със същото загрижено изражение на лицето. – Нищо чудно, че си толкова неспокойна. Нали ти казах, че ще си я върнем.

– Кога? – попита Рен нетърпеливо. – Как?

– Ще напиша стратегическо писмо на крал Аларик. От един монарх до друг – отвърна Роуз с такава увереност, че Рен си позволи да изпита надежда, че може и да подейства. – Предполагам, че емоциите все още са разгорещени след смъртта на горкия Ансел. – Роуз потръпна при споменаването на принца, спомнила си несъмнено колко отчаяно се бе опитала да го спаси само за да се провали. – Може би малко дипломация и едно грижливо оформено извинение ще помогнат. Ще видя дали е готов на преговори за освобождаването на Банба. Веднага щом множеството се разотиде, ще слеза в конюшната.

– Ще дойда с теб.

– Предпочитам да оставиш дипломацията на мен. – Роуз я потупа по ръката. – Може и да си кралица, но ще е нужно известно време, докато се научиш на кралско държание.

Рен я изгледа сърдито.

– Какво означава това?

– Означава, че виждам камата, която се подава от корсажа ти, и знам, че към глезена ти е прикрепена още една – отвърна Роуз добронамерено. – А в тези деликатни преговори, скъпа ми сестричке, перото ще бъде *много* по-могъщо от меч.

– Е, добре. Но ако грешиш и с Банба се случи нещо, ще забия голям, лъскав меч в леденото сърце на Аларик Фелсинг.

– О, Рен, аз никога не греша. – Роуз повдигна полите на роклята си и се отдалечи с лека стъпка, отправяйки очарователна усмивка на сестра си през рамо.

Глава 2

РОУЗ

Около час по-късно, след като написа писмото до крал Аларик, Роуз пое по коридорите на двореца, вирнала високо глава. Кимаше и се усмихваше на прислужници и войници, преструвайки се, че всичко върви по план. Че царуването ѝ не бе започнало наистина ужасно.

Когато се върна в тронната зала, си придаде спокоен вид заради Рен, чийто избухлив нрав винаги бе готов да изригне. С напредването на деня обаче усещаше как студеният език на страха я ближе по стъпалата и знаеше, че ако му се остави, той ще я погълне.

Така че просто щеше да го прогони. Както правеше винаги.

Сега, когато множеството се беше разотишло, имаше нужда от чист въздух, от миг, в който да се овладее. Започваше да ѝ се струва, че каменните стени на Анадон се затварят около нея, че ако не се махне незабавно от двореца, завинаги ще бъде пленена в него.

Бутна вратата, която извеждаше във вътрешния двор, но тя отказа да помръдне. Прехапа език, за да не изкрещи от раздразнение. Натисна с рамо и с един силен натиск вратата се отвори със скърцане. И ето че вече беше навън, в свежия следобеден въздух.

Отправи се към градината си, където познатото сладостно ухание на розите ѝ в миг я успокои. Те бяха разцъфтели пишно, отрупани с цветове, сякаш всяка се мъчеше да надмине останалите. Роуз поспря пред един храст с яркочълти рози и като затвори очи, вдъхна аромата им.

– Щастливи цветя – разнесе се глас зад гърба ѝ. – Искане ми се да се усмихваше и на мен по този начин.

Роуз изписка и изгуби равновесие, при което едва не падна в трънаците.

Две силни ръце я уловиха през кръста.

– Внимателно, Ваше Величество.

В продължение на един блажен миг Роуз си позволи да се отпусне в прегръдките на Шен Ло, облягайки глава върху коравите равнини на гърдите му, вдъхвайки го така, както бе вдъхнала своите рози. После обаче дойде на себе си и се отдръпна от него.

– Не бива да се промъкваш по този начин зад хората – скара му се.

– А ти не бива да затваряш очи, когато си тук съвсем сама – отвърна Шен. – Сигурен съм, че съм те научил на това, кралице Роуз.

– Може би имам нужда от още уроци – отвърна тя престорено срамежливо. – Така или иначе, това е моята розова градина. В нея съм в толкова голяма безопасност, колкото изобщо е възможно тук.

– Е, сега вече е така. – Шен напъха ръце в джобовете си, където, предположи Роуз, вероятно беше мушнал поне три ками, и ѝ отправи усмивка, от която коленете ѝ омекнаха. Трудно бе да забрави, че бяха споделили първата си целувка именно тук.

А после, на следващия ден, Шен отново я беше целунал, в разгара на битката в Гробницата на Бранителя, макар да не бяха говорили за това. Бяха издигнали стена около онази сутрин; и двамата упорито се преструваха, че Роуз едва не бе била на крачка от това да се омъжи за принц Ансел, че камата, която Уилем Ратборн беше хвърлил срещу Рен, не се бе забила в сърцето на принца и той не бе издъхнал в ръцете на Роуз. Понякога Роуз се чудеше дали онази дръзка целувка не беше плод на въображението ѝ. Определено оттогава насам във фантазиите ѝ бе имало още много други.

Усмивката на Шен се стопи.

– Добре ли си? Онези викове от тълпата тази сутрин...

– Добре съм. – Лъжата беше кисела в устата на Роуз. Извърна се от изкушението и навлезе в градината. По-добре да съзерцава розите си, отколкото очите на Шен. Та нали беше дошла тук, за да се овладее, не да рухне в ръцете му. Той тръгна до нея. – Защо си още тук?

– Мислех си да ти набера букет. На лош късмет ли е да подариш на една кралица цветя от собствената ѝ градина в деня на коронацията ѝ?

– Да. – Роуз го погледна, като се смееше. – Защо имам чувството, че това не е цялата истина?

– Е, добре, възможно е да съм обикалял крепостните валове. Оглеждах всички лица в множеството, за да видя кой ви замеря с изгнили плодове. Обичам да знам кои са враговете ми.

– Шен, сериозно, бяха просто един-два домата.

– Така се започва – отвърна той мрачно. – Разединението е опасно. Днешният протестиращ утре може да се превърне в бунтовник.

– Все още е рано – каза Роуз. – Двете с Рен ще ги спечелим на своя страна.

Шен въздъхна. Повдигна една от къдриците ѝ с пръст и я прибра зад ухото ѝ.

– Бива те в това – промълви.

Роуз се усмихна широко.

– Знам.

– Просто не мога да не...

– Се притесняваш?

Той намигна.

– Не съм свикнал да се притеснявам, Роуз. Не ми подхожда.

– Нито пък на мен. – Тя взе ръката му в своята. – Не може ли да забравим за малко тревогите и просто да се порадваме на днешния ден?

– Това е всичко, което искам. – Шен я притегли към себе си. Сега беше толкова близо, че Роуз можеше да види всички отсенки на кафявото в тъмните му очи, луничката над едната му вежда, която, незнайно как, не беше забелязала досега. – Да се насладим на това.

Роуз прехапа устна. Внезапно се почувства опасно замаяна.

– Посред бял ден е – каза тя, останала без дъх. – Ако някой ни види заедно...

– Ще си помислят, че... сме привързани. – Той наведе глава към нея. – Толкова лошо ли е това, Роуз?

– Да – прошепна тя, макар да ѝ беше трудно да си спомни защо.

Всички разумни мисли се изпариха от ума ѝ, докато единственото, което усещаше, бе нуждата, пулсираща между тях, а после ръцете на Шен около кръста ѝ, топлият му дъх до бузата ѝ, устните му, които почти докосваха нейните...

Камбаната в часовниковата кула иззвъня и Роуз отскочи назад. Светът се завърна, а с него и товарът на задълженията ѝ. За бога, та сега тя беше кралица, не някаква сразена от любов, изгубена в пустинята принцеса. А и беше дала обещание на Рен.

– Боя се, че трябва да отида в конюшната. Не може да чака. Раменете на Шен увиснаха.

– В такъв случай, аз ще продължа да патрулирам.

– В Анадон има стотици войници – напомни му Роуз. – Можеш да си починеш, ако искаш.

Шен стисна юмруци.

– Не и докато и последният домат в това кралство не бъде издирен и унищожен.

Двамата избухнаха в смях. Роуз го улови под ръка и той я съпроводи до конюшната. И двамата се преструваха, че неволите на миналото бяха останали зад гърба им, а бъдещето зависеше единствено от тях.

Скъпи кралю Аларик,

Бих искала да ви поднеса най-дълбоките си съболезнования за трагичната загуба на брат ви, принц Ансел, който беше скъп приятел на сестра ми и мен, както и на страната ни. Както несъмнено сте научили, в последвалата неразбория баба ни Банба беше отведена – по погрешка, убедена съм – от един от вашите войници и ужасно ни липсва в Анадон. Навярно бихме могли да обсъдим условията за незабавното ѝ връщане? Въпреки всичко, което се случи между на-

шите велики страни, вярвам, че има свят, в който Еана и Гевра могат отново да бъдат съюзници. Дълбоко се надявам, че сте съгласен.

Искрено ваша,

Нейно Величество кралица Роуз Валхарт Еанска